

HEPATITA EPIDEMICĂ ȘI DIABETUL ZAHARAT

proi. I. Gavrilă, dr. R. Josan, dr. M. Gidali și dr. C. Pîrvu

(Medicina Internă, 1959, I. 37)

Pe baza datelor existente în literatură, epidemice și a diabetului zaharat are autorii relevă faptul că apariția concomitentă, destul de frecventă, a hepatitei ca capacitatea de apărare a diabeticului

față de bolile infecțioase e în general micșorată. Ficatul sărac în glicogen e mai sensibil și mai puțin rezistent față de agenții patogeni. A doua cauză constă în posibilitatea ca diabeticii să fie infectați prin intermediul seringii ca urmare a administrării continue de insulină. În cazul în care diabetul e asociat cu hepatita epidemică, evoluția și pronosticul lui se schimbă. În această privință datele existente în literatură nu sînt concordante. Unii autori relatează agravări, alții dimpotrivă ameliorări. Pentru a lămuri această problemă, autorii publică observațiile lor în legătură cu 18 diabetici bolnavi de hepatită epidemică. Ei constată că în general hepatita diabeticilor prezintă o evoluție mai gravă și că în cele mai multe cazuri chiar și evoluția diabetului se înrăutățește. În metabolismul hidraților de carbon survin tulburări grave și în ase-

menea cazuri nevoia de zahăr crescută a ficatului nu se poate asigura decît printr-o mărire considerabilă a dozelor de insulină. Apariția diferitelor forme clinice ale hepatitei epidemice se produce independent de vechimea diabetului. O observație importantă din punct de vedere practic este aceea că și în cazurile de hepatită epidemică gravă asociată cu diabet se poate aplica în mod eficace tratamentul cu hormoni corticoizi în doze obișnuite (timp de 5—10 zile în total 1 g cortizon, sau o doză corespunzătoare de delta-cortizon) sub protecția antibioticelor. În ciuda efectului său hiperglicemic, tratamentul cu hormoni corticoizi nu a influențat negativ evoluția diabetului, avînd însă o acțiune favorabilă asupra evoluției hepatitei.

GYÖRGY BARTEL